

Afscheid van mijn trouwe kameraad

Woorden van troost

Magda Berman

Proteq
Dier&Zorg

Afscheid van mijn trouwe kameraad

Voor veel mensen is het overlijden van hun hond of kat een ingrijpende gebeurtenis. Als u jarenlang goed voor zo'n beestje hebt gezorgd en lief en leed met het huisdier deelde, is het overlijden van die trouwe kameraad dikwijls een groot gemis, waarover lang niet altijd met iedereen kan worden gepraat. Als grootste aanbieder van ongevallenen ziektekostenverzekeringen voor hond en kat in Nederland is ons uitgangspunt, dat de eigenaar financieel in staat wordt gesteld zijn huisdier de medische zorg te geven die nodig is, zonder zorgen over de kosten. Medische gezien is er gelukkig veel mogelijk, maar er komt een moment dat het afscheid toch echt daar is. Om u te helpen bij de verwerking van dit verlies, vonden we het passend om samen met auteur Magda Berman deze brochure te maken.

Als schrijfster van het boek 'Afscheid van mijn huisdier' en uit eigen ervaring weet zij als geen ander wat het betekent als uw trouwe kameraad er niet meer is. Zij heeft voor u een selectie gemaakt uit gedichten en verhalen uit haar boek en wij hopen oprecht, dat u er steun aan hebt.

'Afscheid van mijn huisdier',
ISBN 978-90-5210-672-4

Proteq
Dier&Zorg

Mijn hond Beertje

Henk Buijs (41): Deze paar regels heb ik geschreven, toen mijn hond Beertje stierf. Het zijn eenvoudige woorden, maar ze komen recht uit m'n hart.

Ik mis je zo

Het is alweer een jaar geleden dat ik afscheid van je heb moeten nemen, maar ik mis je nog steeds. Elke dag weer heb ik verdriet, omdat jij er niet meer bent. Ik kijk heel vaak naar je foto in onze huiskamer. Dan zie ik je lieve zwarte kop, met die trouwe ogen en je mooie glanzende lijf. Je was me zo vertrouwd en dat gevoel, die warmte is nu weg. Je mocht niet zo oud worden, maar voor mij leek het wel een 'eeuwigheid'.

Ja, ik mis je zo. Er zijn mensen die dit verdriet om een huisdier niet begrijpen. Die vinden dat overdreven. 'Het is toch maar een dier', zeggen ze dan. Dat doet pijn, want jij was niet 'zomaar' een dier. Je was ons heel dierbaar en dan mag je er toch verdriet om hebben? Gelukkig zijn er ook mensen, die dit wel begrijpen en dat geeft veel troost.

Beertje, met deze woorden wil ik laten weten dat ik je nooit zal vergeten. Makker, tot ziens.

Je baasje Henk

Een wijnkistje bekleed met satijn

Agnes van Laar (65): Onze poes Oost is 18 jaar geworden. Ze was een witte kat en heette Oost naar 'Oost west, thuis best'. Ze was een schat van een beest en dol op kaas. Ja, op kaas! Ze zat altijd naast mijn bord mee te eten. Dan legde ik kleine stukjes voor haar neer. Nee dat hoort niet, maar het was zo'n lief gezicht en ze genoot ervan.

Maar op een gegeven moment ging haar eetlust achteruit en werd ze heel mager. Ik op een morgen met haar naar de dierenarts, maar er was niets meer aan te doen. Ze was gewoon 'op'. Ik schrok er enorm van. Hoewel ze een mooie leeftijd had bereikt en het realiteit is, kon ik haar toch niet missen na al die jaren zorgen voor dat beestje en plezier met haar hebben.

Meteen al Oostje bij de dierenarts achterlaten, kon ik niet. Ik wilde eerst nog in alle rust afscheid van haar nemen. Laat in de middag heb ik haar weggebracht. Ik had een heel mooi kistje - een wijnkistje - bekleed met wit satijn en ook plukte ik bloemen voor haar uit de tuin.

De bloemen waaraan ze anders altijd zat te knabbelen, wat ik steeds verbood, maar die mochten nu wel mee. Op het moment dat de dierenarts haar in slaap ging brengen, kroop ze zelf al in haar kistje. Dat brak aan de ene kant m'n hart en aan de andere kant moest ik ook erom lachen.

Die gekke poes, want ze pulde aan alle kanten over de rand heen.

Ik heb haar daar niet gelaten, want ik wilde haar graag laten cremen.
Een privécrematie om daarna haar as uit te strooien in onze tuin.
Waarom ik dat gedaan heb? Oostje was lid van ons gezin en ik voelde gewoon,
dat ze aan mij verdiend had om haar een keurig afscheid te geven.
Uit respect voor al die jaren vriendschap.

Bovendien krijgt een beestje dat zo oud wordt, iets heel 'eigens'. Achttien jaar lang deelden we lief en leed en dan probeer je het laatste stukje toch ook goed te doen? Twee dagen later heb ik haar as opgehaald en samen met mijn man uitgestrooid in onze tuin. Haar eigen domein.

Daarna werd het heel stil in huis en we misten haar zo verschrikkelijk. Ik heb ook veel verdriet gehad om Oost. Huilen en nog eens huilen.

Maar het geeft me tot op de dag van vandaag troost, dat ik haar overlijden zo goed heb kunnen begeleiden en haar een waardig afscheid heb kunnen geven.

Allerliefste Boris

Ron Toeback (54): Een maand geleden liet ik Boris, mijn trouwe hond, inslapen. M'n vrouw en ik hebben geen kinderen en waren bijzonder aan onze hond gehecht. Het doet ons daarom veel verdriet dat Boris er niet meer is. Om mijn vrouw en mezelf te troosten, heb ik dit gedichtje geschreven.

Als puppy van acht weken kwam je bij ons in huis
en je voelde je meteen thuis.

Je kon zo trouw waken; die taak nam je hoog,
want je verloor ons geen seconde uit het oog.

Maar je was meer dan een geboren wachter,
je had nog een andere kant, veel zachter.

Ook in tijden van verdriet was jij een kameraad
en je troostende kop op onze knie gaf veel baat.

Met je trouwe hondenogen verdreef je onze pijn
en je opbeurende likjes mochten er ook zijn.

Wat konden we toch fijn met je dollen
en wat moesten we lachen als je in het gras lag te rollen.

Met alle vier je poten trappelde je dan in de lucht,
het was echt een dolkomische klucht.

Dan de vele wandelingen, met jou aan onze zij,
wat maakten die ons, steeds opnieuw, toch weer blij.

Nu bijna twaalf jaar later ben je er niet meer,
wat doet dat onbegrijpelijk zeer.

Ik zie een lege mand en je riem doelloos aan de kapstok hangen,
die aanblik alleen al en de tranen lopen over m'n wangen.

Vele mooie jaren heb je ons gegeven, daarom zullen we je nooit vergeten.

Wij hopen dat je over ons blijft waken, als een veilig en lichtend baken.

Rust in vrede,
trouwe kameraad.

Ter nagedachtenis aan Minet

Ida de Gorter (44): Dit gedicht heb ik gemaakt voor mijn kat Minet. Een poesje dat veertien jaar oud is geworden. En die leeftijd was juist zo moeilijk: als een beestje oud wordt, raak je ermee vergroeid. Het afscheid nemen van haar vond ik dan ook hartverscheurend.

Minet

Ware liefde kent geen woorden,
zij is bekend in alle oorden.
Ware liefde behoeft geen verklaring,
want het is een oprechte openbaring.
Die liefde en viendschap kreeg ik van jou
en o, je bleef daarin zo trouw.
Toen ik zo ziek was, lag jij aan mijn zij
en vonden we rust, allebei.
Door jouw spinnen en het aaien van je vacht,
herwon ik langzaam weer aan kracht.
Jij vond het ook heerlijk;
met je lijfje in een ontspannen boog,
verloor je me geen seconde uit het oog
Je was één bonk levensvreugde,
een wezentje dat deugde.
In een wereld die soms hard kon zijn,
verzachtte jij mijn menselijke pijn.
Met een liefdevol kopje droogde je m'n tranen
en kon je me tot sterkte manen.
Lieve, lieve Minet, onze levens waren
zo hecht aaneengesmeed,
vandaar nu mijn diepe leed.
Ik ben m'n vriendin en klankbord kwijt
en dat is helaas het verdrietige feit.
Slaap zacht...Minet.

Je vrouwtje

Geen afscheid kunnen nemen

Pieter Aboedi (37): Nee, ik heb momenteel geen huisdieren. Niet te geloven, hè? Ik, die veel van honden hou, geen huisdier! Maar ik moet nog helemaal bijkomen van het ongeluk dat Anja, ons 'vuilnisbakkie' overkwam.

Anja had ik uit het asiel gehaald. Mijn vroegere honden waren steeds rashonden, maar nu wilde ik zo'n beestje een goed leven proberen te geven. In het asiel zag ik genoeg honden, maar de ogen van Anja kon ik niet vergeten. Als ik langs haar hok liep, keek ze me aan met een mengeling van vertrouwen en aarzeling. Andere honden waren veel mooier en indrukwekkender dan Anja, maar toch ging zij mee naar huis.

In het begin hield ze nog een beetje afstand. Ze wilde wel graag haar vertrouwen aan ons geven, maar had kennelijk in haar eerste jaren geen leuke ervaringen opgedaan. Na een tijdje gaf ze zich gewonnen en dat was zo'n ontroerend moment. Met een diepe zucht vol overgave ging ze op een avond voor onze huiskamerbank liggen en legde ze haar kop op onze voeten! Onze kinderen waren ook dol op haar en je kon je geen gemakkelijker hond wensen. Altijd in om te spelen, om een dolletje uit te halen of om een balletje te apporteren. Ze werd een deel van ons gezin en die plek verdiende ze ook. Tot op die herfstige dag, dat ik haar tegen etenstijd nog even uitliet. Het waaide en regende en nogal gehaast liepen we de deur uit.

Maar op een bepaald moment - en nog kan ik me niet meer precies herinneren hoe - schrok ze kennelijk van een harde windvlaag en rukte zich los. Haar riem glipte door mijn natte handen heen en ze vloog zo de straat op. Juist voor de auto die uitgerekend op dat moment voorbij reed. Mijn hart bonsde in m'n keel en ik durfde niet meer te kijken. Het was voor mij alsof de wereld even stil stond. Anja lag op haar zij en keek mij met haar bijzondere ogen nog even aan, voordat ze stierf. Uit haar blik sprak niet alleen vriendschap, maar ook iets van overgave, van acceptatie. De chauffeur was er ook helemaal door ontdaan en ik 'barstte' van het schuldgevoel. Had ik maar...
en was ik maar...

Een hond verliezen door ziekte of door ouderdom is erg, maar een dier verliezen door zo'n 'stom' ongeluk heb ik ervaren als twee keer zo erg. Dat plotselinge, en dat geen afscheid kunnen nemen.

Het beeld van Anja staat nog steeds op mijn netvlies gegrift en ik zal haar en die gebeurtenis nooit meer vergeten.

Geen afscheid kunnen nemen

Magda Berman (66): Toen mijn kat Borita, een Britse korthaar hierachter op het ijs verongelukte, heb ik een week lang gehuild. Ik was zo intens verdrietig. 't Was ook zo onverwachts en ik heb ook geen afscheid kunnen nemen. Zo was ze er nog, in de kracht van haar leven, zo was ze er niet meer. Het heeft me toen bijzonder getroost om alle herinneringen aan haar op te schrijven. En dat is tegelijkertijd ook de aanzet geweest voor mijn boek 'Afscheid van mijn huisdier'.

Herinneringen aan mijn kameraadje Borita

Wat zag je er mooi uit: glanzend grijs vel en alsmaar poetsen. Zo schoon. En dan die pittige, levendige (zeg maar rustig 'kattige') blik in je ogen.

Weet je nog wel, de acrobatische toeren die je op de trap uithaalde? Dat geluid hoor ik nog. Je ging dan mee naar boven; met je voorpoten op de treden en je achterpoten door mij opgetild. Maar goed dat de burens ons niet zagen...

En ons 'spelen' in de kamer. Ik gooide de speelgoedmuis en jij pakte hem op terwijl je een koprol maakte. Wie doet je dat na?

Als ik je riep en je had zelf zin (!), knuffelden we. 's Morgens bij het lezen van de krant even op schoot. Ik aaien en jij maar spinnen en knorren.

Ik heb je zo vaak 'toegesproken en gewaarschuwd': pas goed op jezelf. Maar nee, je bent slechts zeven jaar geworden. Voor zo'n bijzonder ondernemend poesje als jij toch nog een mooie leeftijd. Maar ik had liever, dat je zeventig was geworden.

Ik mis je erg. Zoveel leuke herinneringen, zoveel gezelligheid en plezier met elkaar. Een band tussen mens en dier, waarbij ik voelde dat het 'goed' zat tussen ons. Puur, ongedwongen en vol vertrouwen.

Het boek is straks af en ook jouw verhaal komt erin. Alle verdriet om een overleden huisdier geeft alleen maar aan, hoe waardevol zo'n beestje voor een mens kan zijn. En dat was jij voor mij!

Teksten voor rouwkaarten voor dieren

Een lege mand, een diepe gemis.
een waardevolle herinnering die overgebleven is.

Vaarwel trouwe kameraad, geen kopje of likje meer,
maar aan jouw vriendschap denk ik keer op keer.

Vele mooie jaren heb je ons gegeven,
daarom zullen we je nooit vergeten.

Waarom ging jij zo vroeg heen,
want zoals jij bestond er geen een.
Wij zijn onze vriend voor altijd kwijt
en dat is helaas het verdrietige feit.

Je troostende kopjes en likjes gaven veel baat,
ook in moeilijke tijden was jij een ware kameraad

We zijn blij dat we je hebben gekend.
Bedankt voor de vriendschap.
Je was een bijzonder dier en nu voor altijd in ons hart.

Veel sterkte met het verlies van jullie huisdier.
Wij hopen, dat de mooie herinneringen op den duur
het gemis kunnen verzachten.

Alle begrip voor het verdriet om jullie huisdier.
Niet zomaar een beest, maar lid van het gezin.
Veel sterkte.

Gecondoleerd met het overlijden van...
Eerst een plekje in jullie huis;
nu een grote plaats in jullie hart.

Wognumsebuurt 10
1817 BH Alkmaar
Postbus 600, 1800 AP Alkmaar
T 072 5 180 280
info@proteqdierenzorg.nl
www.proteqdierenzorg.nl